

2009. december 31-én, rövid szenvedés után váratlanul meghalt Dr. Sziliné dr. B. Juhász Erzsébet. A Modern Magyar Irodalomtörténeti Intézeti Tanszék korábbi vezetőjétől 2010. január 22-én vettünk végső búcsút Budapesten, a Farkasréti temetőben. Itt hangzott el Dr. Illésné dr. Kovács Mária dékán megemlékezése, amelynek szövege alább olvasható.

„Nem élt belőle több és most sem él
S mint fán se nő egyforma – két levél,
a nagy időn se lesz hozzá hasonló.
Nézzétek e főt, ez összeomló,
kedves szemet. Nézzétek, itt e kéz,
mely a kimondhatatlan ködbe vész
kővé meredve,
mint egy ereklye
S rá ékírással van karcolva ritka,
egyetlen életének ősi titka.”

Tisztelt gyászoló, búcsúzó rokonok, barátok, kollégák, tanítványok!

A költő sorai híven idézik a szavakba nehezen foglalható fájdalmat, megrendültséget, melyet mindannyian érzünk a döbbenetesen váratlan búcsú miatt.

Sziliné Juhász Erzsébet kolléganőnk, munkatársunk, tanszékvezető asszony, a tanárnő felfoghatatlanul gyors végső távozása pótolhatatlan vesztesége egyetemünknek, karunknak, intézetünknek, tanároknak és diákoknak egyaránt. Szinte a kezdetektől, 1993-tól oktató volt a Miskolci Egyetem Modern Magyar Irodalomtörténeti Tanszékén, melynek 2001-től a vezetője volt. Meghatározó szerepe volt a tanszék oktatói struktúrájának alakításában, a kari doktori iskola működésében, számos kari bizottság tevékenységében. Egyike volt azon keveseknek, akik a rájuk háruló feladatot megtiszteltetésnek érezték, és mindig minden területen maximálisan megfeleltek az elvárásoknak. Ennek szellemében oktatót nemcsak a magyar, hanem a szociológia, a filozófia, majd a szabad bölcsészet szakon is, eleget téve mindazon kéréseknek, amelyek sokszor a teherbírását végsőkéig fokozva, kimerítve érték őt a szakoktól. Szili tanárnő tudásának legjavát adva mindig lelkiismeretesen eleget tett oktatói kötelezettségének, de oktatói munkáját soha nem korlátozta pusztán a tanórákra. Megszámlálhatatlan szakdolgozat konzulense volt, mert a hallgatók tudták, hogy a tanárnőnek mindig van ideje, energiája rájuk, s hogy neki éppoly fontos a dolgozat elkészülte, mint

kedves tanítványainak. De a legtöbb tudományos diákköri dolgozat is az ő irányításával alakult, formálódott beadható, értékes munkává. Mindeközben fáradhatatlanul szervezte a házi TDK-konferenciákat, s működött közre lebonyolításukban is. Tehetséges hallgatói előmenetelének segítésére hívta életre az Interkulturális Diákkonferenciát, melynek megrendezésére több mint fél évtizede minden tanév második félévében kerül sor. Ezeken az alkalmakon elsősorban magyar szakos hallgatók vesznek részt, de más szakról érkező előadókat is szívesen látnak. A tanárnő fáradhatatlan munkájának köszönhető, hogy a konferenciák legszínvonalasabb előadásai „Kultúrák között” címmel eddig három kötetben megjelentek. Természetesen közben rendszeresen publikált, folytatta irodalomkritikai tevékenységét. Cikkeinek, tanulmányainak száma megközelíti a 150-et.

Mindenekelőtt azonban tanár volt. Azon kevesek közé tartozott a felsőoktatásban, aki büszkén vallotta, hogy ő elsősorban tanár. Valóban az volt. Tanított mindennel és mindenképp. Tanított azzal, ahogyan oktatott: óra nem maradhatott el. Tanított azzal, ahogyan a hallgatókhoz viszonyult: mindig volt ideje rájuk, tisztelte, szerette, segítette őket. Segítőkézsége áldozatvállalással párosult: önerőből hozta létre alapítványukat, mellyel hátrányos helyzetű hallgatókon kívánt segíteni. Tanított pusztán megjelenésével is: kifinomult eleganciájával, amellyel akarva-akaratlanul az igényességre nevelt. Tanított azzal a harmóniával és derűvel, ami sugárzott belőle, s azzal a mosollyal is, amely mindig az arcán ragyogott.

Minket, kollégákat tanított azzal is, ahogyan tovább kísérte-követte diákjait tanulmányaik befejezése után. Segítette azoknak az összejöveteleknek a megszervezését, amelyeket a diákok rendszeresen tartanak olyan fiatal írókkal, költőkkel, akik korábban a magyar szakon tanultak. Ezzel perspektívát adott, megint csak tanított arra, hogy érdemes bölcsésznek lenni, hogy van érdemi feladat, tér és kifutási lehetőség hallgatóink számára. S tanított minket azzal is, ahogyan hallgatóiról nyilatkozott: soha nem tett bántó megjegyzéseket, mindig minden mondatával segíteni, támogatni szeretett volna. Sziliné Juhász Erzsébet tanárnő személye a tartás, az elegancia, a humánus és a derű megtestesítője volt, olyan emberi-oktatói kvalitásoké, melyeket életében, munkájában képviselt.

Kedves tanárnő! Te voltál, vagy és leszel számunkra a hiteles ember, tanár és nő megtestesítője, akinek kisugárzása, optimizmusa, a belőle áradó szeretet bearanyozza a körülötte élők életét.

Köszönjük, hogy voltál nekünk, köszönjük, hogy dolgoztál velünk, köszönjük, hogy segítettél, szeretted minket, kollégáidat és tanítványaidat! Köszönünk Téged a Mindenhatónak.

Tisztelt Tanárnő! Kedves Kollégám! Drága Zsóka! Isten Veled!